

РЕШЕНИЕ

№ 1457

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8951** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], 1839, район „К.“, [улица], № 8, с електронен адрес: [електронна поща], чрез В. Й. Й., в качеството му на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/16.04.2012 г., издаден от В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1723/16.07.2012 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт касателно извършеното преобразуване на финансовия резултат в посока увеличение за финансовата 2008 г., 2009 г. и 2010 г. и определените във връзка с него задължения общо в размер на 26 301, 64 лв., от които за корпоративен данък в размер на 24 472, 39 лв.- главница и 1 829, 25 лв. - лихви , като иска същият да бъде отменен като незаконосъобразен в обжалваната му част.

В жалбата се излагат твърдения, че неправилно и незаконосъобразно ревизиращите органи са приели , че сключените в процесния период договори за заем от [фирма] и лицата В. Й., Н. Й. и Й. Й. не са между свързани лица по смисъла на §1, т.3 от ДР на ДОПК, тъй като в хода на административното производство не са събрани доказателства в този смисъл, във връзка с което неправилно е приложена разпоредбата на чл.16, ал.2, т.3 ЗКПО. Оспорва и непризнатите за командировки разходи, като счита , че същите са осчетоводени и напълно отговарят на Наредбата за

командировките в страната. В с.з. жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Н. моли съда да отмени ревизионния акт. Претендира направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, редовно призван чрез процесуалния си представител – юк. Н. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура уведомена, чрез прокурор Костов изразява становище да неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1111539/07.10.2011 г., изменена със ЗВР № 1200616/24.01.2012 г., издадени от П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция Контрол на ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия на [фирма], правопреемник на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за корпоративно подоходно облагане /ЗКПО/ за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2010 г.. Процесните ЗВР са надлежно връчени на представляващия на ревизирания субект на 25.10.2011г. първата, и на упълномощено лице на 27.01.2012г. втората.

В срока по чл.117,ал.1 ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1200616/10.03.2011г. от екип от ревизори в състав – В. А. П. – главен инспектор по приходите – ръководител екип и Д. С. Т. - А. – старши инспектор по приходите, в който ревизиращите органи са констатирали, че са налице предпоставките за корекция на декларирания от дружеството финансов резултат за 2008г., 2009г. и 2010г., във връзка с което са определени задължения за ревизираните периоди за корпоративен данък в размер на 24 472,39 лв., след извършено прихващане на сума за възстановяване е определено задължение за довносяне в размер на 12 705,17 лв. главница и 1 829,25 лв. лихви.

Ревизионният доклад е връчен на представляващ на ревизирания субекта на 20.03.2012г., като ревизираният субект е подал възражение срещу ревизионния доклад вх. № 10-53-03-1658/02.04.2012г.

Със заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) К – 1200616/12.03.2012г. /връчена на едноличния собственик на ревизираното дружество на 20.03.2012г. / на П. Г. Г. на длъжност началник сектор Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С., е определен В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., да издаде ревизионен акт на [фирма], [населено място] във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад № 1200616/10.03.2011г.

Съставен е ревизионен акт № [ЕГН] от 16.04.2012г. от В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. В акта органът по приходите, след като е обсъдил възраженията на жалбоподателя срещу РД, е потвърдил неговите констатации.

В хода на ревизията е установено, че предмет на дейност на ревизираното дружество, е посредничество в областта на производство на облекла. Ревизираното лице е правопреемник на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. През 2011 г. [фирма] е преобразувано чрез вливане в [фирма]. Едноличен собственик на капитала на преобразуващото се дружество и на приемащото е едно и също лице, а именно В. Й. Й.. За периода от 2007 г. до 2010 г. дружеството [фирма] няма сключени трудови договори и не е разполагало с ЕКАФП. Декларирано е, че не са изплащани суми по трудови и извън трудови правоотношения.

Във връзка с установяване на обективната действителност в хода на проверката на ревизирания субект са връчени Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ / с изх. № 10-53-06-5405/23.11.2011 г., в отговор на които от ревизираното лице са представени документи, подробно описани в РД.

Видно от представените доказателства – договори за заем от 01.02.2008 г., по силата на които дружеството [фирма] в качеството на заемодател е предоставило парични заеми на лицата В. Й. – управител на юридическото лице, Н. Й. /майка на управителя/, Й. Й. /баща на управителя/. Цитираните договори са, както следва:

- с В. Й. за сумата от 40 418,30 щатски долара със срок за връщане 4 години при дължимо възнаграждение представляващо 2,75% от заемната сума, дължима годишно за целия срок на заема;
- с Н. Й. за сумата от 424 500,00 лв. със срок за връщане 4 години при дължимо възнаграждение представляващо 2,75% от заемната сума, дължима годишно за целия срок на заема;
- с Й. Й. за сумата от 55 923,76 лв. със срок за връщане 4 години при дължимо възнаграждение представляващо 2,75% от заемната сума, дължима годишно за целия срок на заема;
- с Й. Й. за сумата от 129 753,73 евро със срок за връщане 4 години при дължимо възнаграждение представляващо 2,75% от заемната сума, дължима годишно за целия срок на заема;
- с В. Й. за сумата от 180 191,12 евро със срок за връщане 4 години при дължимо възнаграждение представляващо 2,75% от заемната сума, дължима годишно за целия срок на заема

Сумите са предоставени в брой, съгласно приложени касови ордери.

С оглед представените документи и доказателства ревизиращия орган установил, че ревизираното дружество и заемополучателите /горецитираните лица/ са свързани лица и с цел установяване на действителната пазарна цена на лихвата по предоставените заеми е възложено извършване на експертиза. От изложената експертиза е установено, че средното годишно възнаграждение за 2008 г. е в размер на 10,51 % и средно месечно възнаграждение е в размер на 0,875 %; средното годишно възнаграждение за 2009 г. е в размер на 10,70 % и средно месечно възнаграждение в размер на 0,891 %; средното годишно възнаграждение за 2010 г. е в размер на 10,11 % и средно месечно възнаграждение е в размер на 0,842 %

След анализ на документите и събраните в хода на производството доказателства, ревизиращият орган е достигнал до извода, че на основание чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО следва да се преобразува в посока увеличение финансовия резултат като следва за 2008 г. със сумата от 83 056,69 лв., за 2009 г. със сумата от 93 309,21 лв. и за 2010 г. със сумата от 86 189,18 лв. представляващи разликата между начислените от лицето и определените при ревизията приходи от лихви по договорите за заем от 01.02.2008г., сключени със свързаните лица В. Й. – управител на дружеството - заемодател, Н. Й. - майка на управителя и Й. Й. -баща на управителя.

Установено е още, че през ревизирания период, дружеството [фирма] е отчело разходи за командировки както следва:

За 2008 г. са отчетени командировки в сч. с/ка 609/4-Разходи за командировки в страната в размер на 4 329,50 лв. и в сч. с/ка 609/5 разходи за командировки в чужбина в размер на 8 287,26 лв. или общо разходи за командировки в размер на 12

616,76 лв., във връзка със заповеди за командировка в страната на Н. С. Й., Й. Й. и В. Й. до П., С., С. и Х. както и заповеди за командировка в чужбина- Г., освен на горепосочените лица и на Н. В. Д., П. Д. Д., Д. М. П. и И. П., подробно описани в РД и РА, а за 2009 г. са отчетени разходи общо в размер на 1 993,80 лв. за командировки в страната на Н. С. Й., Й. Й. и В. Й.

С оглед представените документи, органът по приходите е установил, че посочените по горе командировани лица не са в трудови правоотношения със [фирма], и не е налице сключен договор за наемане по извънтрудови правоотношения. Лицето В. Й. е едноличен собственик на капитала на ревизираното дружество, но няма сключен договор за управление и контрол със [фирма]. Няма представен отчет за извършена работа, нито доказателства, че командироването е извършено във връзка с дейността на дружеството. Предвид изложеното органите по приходите заключават, че това са частни пътувания на лицата по едно и също време до Кавала-Г. и не са разходи, свързани с дейността на дружеството, във връзка с което на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО във вр. чл. 33, ал. 1, т. 1 от с.з. ревизиращият орган увеличава финансовия резултат на ревизираното лице както следва за 2008 г. с 12 616,76 лв. и за 2009 г. с 1 993,80 лв.

Ревизионният акт е връчен на представляващ на ревизирания субект на 24.04.2012г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 10 - 53-06-1588 от 08.05.2012г.

В законоустановения 60 - дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган се е произнесъл с решение № 1723/16.07.2012г., с което е потвърдил РА.

В 14 – дневния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК [фирма] подава жалба срещу процесния ревизионен акт чрез директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 53-02-445 от 01.08.2012г. до Административен съд София град.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К – 1003607 от 30.08.2010г., издадена от П. Г. Г. началник сектор Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2

от ДОПК е определен В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Самата ЗОКО е издадена от П. Г. Г. - началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със Заповед № РД 01-9 от 04.01.2010г. на директора на ТД на НАП С. град. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите – В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган от една страна е приел, че с сумите, предоставени в заем на лицата В. Й. –управител на дружеството – жалбоподател, Н. С. Й. – майка на управителя на дружеството и Й. Й. – баща на управителя на ревизирувания субект по договори от 01.02.2008г. са суми предоставени между свързани лица по смисъла на §1, т.3 от ДР на ДОПК.

ЗКПО не дава собствена дефиниция на понятието „свързани лица”, а посредством § 1, т.13 от ДР на ЗКПО препраща към §1, т.3 от ДР на ДОПК.

По силата на посочената разпоредба, свързани лица са лицата, едното от които участва в управлението на другото или на негово дъщерно дружество както и дружество и лице, което притежава повече от 5 на сто от дяловете и акциите, издадени с право на глас. Следователно в конкретния случай, на първо място свързани лица се явяват дружеството [фирма] и управителя/ едноличен собственик В. Й. Й., а от друга и неговите роднините по права линия т. е. Н. С. Й. /майка/, В. Й. Й. /син/ и Й. В. Й. /баща/. Предвид изложеното става ясно, че [фирма], заемодател и лицата Н. С. Й. /майка на управителя/, В. Й. Й. /управител/ и Й. В. Й. /баща на управителя/ са свързани лица по смисъла на §1, т.3, буква „а” и буква „е” от ДР на ДОПК

Разпоредбата на чл.16, ал.2, т.3 от ЗКПО определя като отклонение от данъчно облагане и получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността.

Не на последно място според правилото на чл.16, ал.1 от ЗКПО , при сделки, сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане.

За данъчни цели лихвите, в случаите на получаване или предоставяне на кредити не трябва да се отличават от пазарната лихва. Понятието „пазарна лихва” се съдържа в §1, т.32 от ДР на ЗКПО, в който са изброени редица фактори, които следва да се отчитат и от данъчно задължените лица и от органите по приходите при определяне на обстоятелството дали една лихва по предоставен или получен кредит е в рамките или се отклонява от пазарните нива при съпоставими сделки между несвързани лица.

Доколкото определянето на пазарната лихва се урежда от други закони, различни от данъчните, правилно и законосъобразно ревизиращият екип е назначили експертиза за правилното им определяне, като експертната оценка за определяне на пазарната лихва на предоставените парични заеми е извършена от специалист с необходимото образование и ценз и съгласно реда и условията на Наредба № Н-9/14.08.2006 г. за реда и начина за прилагане на методите за определяне на пазарните цени, на която съдът дава вяра. В експертизата са посочени данните въз основа на които е направен крайния извод като е посочен използвания метод на сравнимите неконтролируеми цени и предвид липсата на други оборващи изводите на експерта доказателства, съдът намира, че правилно и законосъобразно органът по приходите се е позовал на данните, изложени в заключението на експертизата и е извършил оспорваното увеличение на финансовия резултат за периодите 2008 г., 2009 г. и 2010 г. с разликата между начислените от лицето и определените с експертизата приходи от лихви по предоставените заеми.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя и за незаконосъобразно извършеното с РА увеличение на финансовия резултата на ревизираното дружество за 2008г. и за 2009г. с отчетените разходи за командировки в страната и в чужбина на лицата: Н. С. Й., Й. Й. и В. Й. до П., С., С. и Х. както и заповеди за командировка в чужбина- Г., освен на горепосочените лица и на Н. В. Д., П. Д. Д., Д. М. П. и И. П..

Видно от изложеното, както в РА, така и в решението на Директора на Д"ОУИ"/сега Д"ОДОП"/, става ясно, че по отношение на цитираните по-горе командировани лица липсват каквито и да било доказателства, че същите са били в трудови правоотношения със [фирма] за процесния период, за да могат да бъдат командировани. Липсват и сключени договор за наемане по извънтрудови правоотношения на което и да е от лицата. Макар, че В. Й. е едноличен собственик на капитала на ревизираното дружество, същият няма сключен договор за управление и контрол със [фирма]. Няма представен отчет за извършена работа, нито доказателства, че командироването е извършено във връзка с дейността на дружеството. Предвид изложеното, настоящата инстанция намира за правилен извода ревизиращите органи, че в случая се касае за частни пътувания на тези лица по едно и също време до Кавала-Г. и не следва да се приемат за разходи, свързани с дейността на дружеството.

Условията за командироване в страната, размерите на командировъчните пари (пътни, дневни и квартирни), редът за отчитането им, както и правата и задълженията на командированите и командированите са уреждат от Наредбата за командировките в страната /НКС/. Освен служители на предприятието, в чл. 5, ал. 1 от НКС е предвидено, че може да бъде командирован работник или служител от друго предприятие само при взаимно писмено съгласие между него, работодателя му и командировачия. В конкретния случай

всички лица, които са командироваани в страната не са служители на ревизираното дружество. Разпоредбите от чл. 29 до чл. 32 от НКС уреждат отчитането на извършената работа и направените разходи от командироваания работник или служител.

Наредбата за служебни командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/, урежда условията и редът за командироване, осъществяване и отчитане на служебните командировки и специализации в чужбина. В чл. 38 от НКСЧ е предвидено задължение за предоставяне на доклад за извършената работа в 10-дневен срок от завръщането. В конкретния случай не са представени доклади за извършената работа нито при командировките в страната, нито в чужбина. Съгласно чл.10 от НКСЧ не се разрешава съчетаване на командировка или специализация с частно пътуване. Целите на командироването следва да произтичат от основната дейност на предприятието/търговското дружество. На командированото лице се възлагат за изпълнение задачи, свързани със стопанската дейност на възложителя, каквито в случая не са налице.

В конкретния казус липсват документи с каква цел са извършени твърдените командировки, какво е по време на тях, както и какви практически резултати са постигнати. Не са представени и доказателства за посетените търговци в чужбина, осъществени бизнес срещи, а така също не е установен ефект от командировките, а и не са представени доказателства за сключени договори с чуждестранни дружества в резултат на командировките през ревизираните периоди. Само заповедите за командироване не са достатъчни за доказване на командироването, а още по-малко те могат да бъдат доказателство за изпълнението и положителния ефект за предприятието от него. Като частен писмен документ, който е подписан, заповедите се ползват с формална доказателствена сила, т.е. доказват факта на издаването им от лицето, посочено за техен издател.

За да се релевира изводи за евентуално извършени командировки, е необходимо е необходимо да се установи съответствие на заповедите за командироване и с други допълнителни доказателства, съставени във връзка с изпълнението на задачите, за които съответните лица са командировани в чужбина.

В случай, че липсват доклади за извършената работа и каквито и било доказателства за обстоятелството, че пътуванията зад граница през ревизирания период на управителя, неговите родители и други лица именно са имали характер на командировки, то извода на ревизиращите органи за липсата на такива е правилен. При липса на доказателства за реално извършени разходи за командировки следва извод, че осчетоводените разходи за тези услуги не могат да се признаят за данъчни цели. Съгласно разпоредбата на чл. 26, т.1 от ЗКПО не се

признават за данъчни цели разходите, които не са свързани с дейността на юридическото лице. Общата разпоредба на чл. 33, ал.1 ЗКПО предвижда признаването на този счетоводен разход, когато е документално обоснован счетоводен разход за пътуване и престой на физически лица, когато пътуването и престоят са извършени във връзка с дейността на данъчно задълженото лице. Съгласно точка 1 на цитираната алинея се признават за разходи и разходите за пътуване и престой на физически лица, които са в трудови правоотношения с данъчно задълженото лице или са наети от него по извънтрудови правоотношения, включително на управители, членове на управителни или контролни органи на данъчно задълженото лице, каквито в случая предвид липсата на визираните в нормата изисквания за трудови или извънтрудови правоотношения на лицата, получили заема, не са налице. Следователно е приложима разпоредбата на чл. 26, т. 1 от ЗКПО във вр. чл. 33, ал. 1, т. 1 от с.з., поради което, съдът намира, че извършеното увеличение на финансовия резултат за 2008 г. с 12 616,76 лв. и за 2009 г. с 1 993,80 лв. от органа по приходите с отчетените разходите за командировки, е основателно.

Налице е отклонение от данъчно облагане във всички случаи, при получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността.

Предвид така изложеното, съдът намира, че органът по приходите правилно и законосъобразно е преобразувал финансовия резултат на дружеството в посока увеличение за финансовата 2008г., 2009 г. и 2010г. В този смисъл, РА в обжалваната част, потвърден с решението на директора на Д"ОУИ", се явява законосъобразен, поради което жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора, съдът следва да осъди [фирма] да заплати на Д „ОУИ“/ с ново наименование Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централното управление на Националната агенция за приходите, считано от 01.01.2013 г./, сумата в размер на 976,00 лв. (деветстотин седемдесет и шест лева), на основание чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. с чл. 161, ал. 1, изр. второ и трето ДОПК.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 ДОПК и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], 1839, район „К.“, [улица], № 8, с електронен адрес: [електронна поща], чрез В. Й. Й., в качеството му на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/16.04.2012 г., издаден от В. А. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1723/16.07.2012 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП /ново наименование Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"/.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], 1839, район „К.“, [улица], № 8, с електронен адрес: [електронна поща], чрез В. Й. Й., в качеството му на управител да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централното управление на Националната агенция за приходите, сума в размер на сумата в размер на 976,00 лв. (деветстотин седемдесет и шест лева) – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

Преписи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: